

ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА – БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

ГОДИНА СХХV, БРОЙ 9

СОФИЯ, 1-15 МАЙ 2024 г.

ЦЕНА 0,70 лв.

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

СИНОДАЛНО ПАСХАЛНО ПОСЛАНИЕ

*Христос възкръсна от мъртвите, със смъртта Си смъртта победи
и на тия, които са в гробовете, живот подари! (Тропар на Пасха)*

Възлюбени в Господа чеда на света-та ни Църква,

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

Дивен и велик, прекрасен и безценен е всеки един дар, с който Човеколюбецът Бог обдарява Своето най-висше и любимо творение – човека, когото Той сътвори по Своя свят образ и когото предназначи да достигне и до богоуподобяването. Безбройни са Божиите дарове за нас, но най-голям и най-щедър измежду тях е дарът на Възкресението. Победата над смъртта, която Богочовекът Господ наш Иисус Христос удържа над мрака и цялата всепоглъщаща и губителна сила на злото, е кулминацията, най-висшата и категорична изява на Божията любов към нас и към цялото творение.

Възкресяването на човешката природа в нейната първосъздадена чистота, красота и цялостност, което Единородният Божи Син и Син Човешки извърши, Той извърши не за Себе Си, а заради нас и нашето спасение. Тази прославена човешка природа Той възнесе на Небесата и така проправи пътя към Царството на светлината и живота за всички

онези, които са Негови, които чуват гласа Му и следват посочения от Него път.

В това е и цялата наша вяра и надежда, всичкото ни упование; онази радост, която Сам Той пръв ни възвести

и която никой не ще може да ни отнеме: „Радвайте се!“ (Мат. 28:9). И още: „Радвайте се и се веселете, защото голяма е наградата ви на небесата“ (Мат. 5:12). „Радвайте се винаги в Господа, и

пак ще кажа: радвайте се“ – възкликва и апостолът на народите (Фил. 4:4), защото тази радост по своята дълбочина и своето съдържание е единствена по рода си, несравнима с никоя друга. Само с нея и само благодарение на нея ние можем да бъдем духовно здрави и цялостни. Тя е, която ни дава силите, необходими ни да преодоляваме всяко изпитание и изкушение в дните на нашия земен живот.

С Възкресението на Христа Спасителя смъртта беше потъпкана и вече няма онази власт, с която беше поробила хората. Христовото Възкресение ни увери, че светлината и животът тържествуват властно над мрака и смъртта. Празният гроб в утрото на третия ден засвидетелства не само истинността на Божиите обещания, но и онова, което очаква нас – вярващите в Бога и уповаващите се само на Него, защото Бог „чрез възкресението на Иисуса Христа от мъртвите, ни възроди за жива надежда“ (1 Петр. 1:3). Тази надежда е винаги с нас и в нас – чиста, светла и непомрачима. С нея и с вярата във Възкръсналия от мъртвите ние „ходим, а не с виждане“ (2 Кор. 5:7).

На стр. 2

ОЩЕ В БРОЯ:

ИНТЕРВЮ

Протоiereй Антоний Милушев: Трябва да се смиряваме, и то не само по празници

стр. 4-5

ЦЪРКОВЕН КАЛЕНДАР

Бележки за честването на свети Кирил и Методий и на свещмък Мокий

стр. 7 и 8

КОЛОНКА НА РЕДАКТОРА

Как да подражаваме на жените-мироносици

стр. 8

Тържествен водосвет по повод Деня на храбростта и Българската армия

И тази година бе отслужен тържествен водосвет по повод празника на св. Георги Победоносец и Деня на храбростта и Българската армия, **6 май**. Молитвеното последование бе възглавено от Негово Високопреосвещенство Врачански митрополит Григорий, наместник-председател на Светия Синод.

По повод празника на площада пред Патриаршеската катедрала бяха строени представителни части от всички войски на Българската армия, носещи със себе си трибагреника и бойните знамена-светини. На тържествения молебен присъства

президентът и върховен главнокомандващ на Въоръжените сили Румен Радев, който прие почетния строй на представителните гвардейски части. Сред присъстващите бяха още Р. Кирова, заместник-председател на НС, служебният министър-председател Д. Главчев, служебният министър на отбраната Ат. Запрянов, Н.В. Симеон II, княгиня Мария Луиза, кметът на София В. Терзиев, началникът на отбраната адмирал Емил Ефтимов, висши офицери от Българската армия, както и представители на държавното ръководство и на военно-патриотичните съюзи, дипломати.

На стр. 3

Възкресна св. Литургия в ПКСХП „Св. Александър Невски“

На Възкресение Христово наместник-председателят на Св. Синод Негово Високопреосвещенство Врачански митрополит Григорий възглави тържествената пасхална света Литургия в Патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“.

Малко преди полунощ на **4 срещу 5 май** митрополит Григорий прочете полагащото се евангелско четиво, което говори за радостта и удивлението на жените, отишли рано да помажат тялото на Спасителя, и възвести Христовото Възкресение. В словото си след това той каза: „В светлия ден на Христовото Възкресение душите на вярващите се изпълват с благодарност към Твореца и нашето земно битие придобива истински смисъл. Възкресението е празник на живота, носещ любов, мир и духовна промяна за всеки, който го приема с чисто сърце и увереност в невидимото като видимо (Евр. 11:1). Като празнуваме Великден, Възкръсналият Господ ни обновява, обновява човешката природа, укрепва ни в изпитанията и ни дава сили да вършим добри дела.

На стр. 2

<https://bg-patriarshia.bg/>
<https://bg-patriarshia.bg/newspapers>

e-mail: sinizdat@gmail.com

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

СИНОДАЛНО ПАСХАЛНО ПОСЛАНИЕ

От стр. 1

С вяра и надежда в Бога, чрез Когото „живеем, и се движим, и съществуваме“ (Деян. 17:28).

Тази спасителна вяра и тази светла надежда са крепили всички праведници – още от самото начало на историята на човешкия род до днес. В епохата на Стария завет, време на съкровено и затаено очакване, те са били известни само на малцина. Сега, след Боговъплъщението и Възкресението на Христа Господа, те са вече достояние на всекиго и на всички и само от нас зависи да се възползваме от даруваното ни от Бога спасение. Сега обаче, макар и скръбни в света (срв. Йоан. 16:33), макар и гонени заради правда и хулени, и плачещи (срв. Мат. 5:4, 10-11), макар и все още подвластни на смъртта, която по думите на свети апостол Павел е „най-последен враг, който ще бъде унищожен“ (1 Кор. 15:26), верните на Христа Иисуса живеят в предвкушване на бъдещите блага, защото както за апостола, така и за всички тях „животът е Христос“ (Фил. 1:21).

Като православни християни, от нас се очаква да живеем с ясно осъзнаване на тези основни истини на нашата спасителна вяра, които са ни необходими особено много сега, когато около нас продължава

да има все още толкова много неправда, насилие и смърт. Да молим Христа, Който единствен е нашият път и истина, и живот (срв. Йоан. 14:6), да дарува Своето спасение и вечен живот на всички отминали от този свят с твърда вяра и надежда във Възкресението. Да Го молим за нашите близки, но и за нашите врагове, както Сам Той ни учи и призовава (срв. Мат. 5:44; Лука. 6:27-28, 35). Възкръсналият от мъртвите да им дарува светлина, радост и живот вечен.

Нека в този най-светъл ден Христовото Възкресение просветли всяка душа и всяко сърце, да прогони от нас всяко неверие и съмнение, отчаяние и безнадеждност, понеже ето: „Христос възкръсна от мъртви и за умрелите стана начатък“ (1 Кор. 15:20).

Отечески поздравяваме с празника на Възкресението всички верни чедра на светата ни Църква, в Родината и далеч от нея, като на всички пожелаем светла и изобилна пасхална радост и всяко добро от Господа.

Мирът и благодатта на Възкръсналия от мъртвите Христос Господ и общението в Светия Дух да бъдат с всички нас!

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

НАМЕСТНИК-ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СВ. СИНОД И НАМЕСТНИК НА ОВДОВЕЛИЯ СОФИЙСКИ ЕПАРХИЙСКИ ПРЕСТОЛ

† Врачански митрополит ГРИГОРИЙ

ЧЛЕНОВЕ НА СВ. СИНОД:

† На САЩ, Канада и Австралия митрополит ЙОСИФ

† Великотърновски митрополит ГРИГОРИЙ

† Плевенски митрополит ИГНАТИЙ

† Ловчански митрополит ГАВРИИЛ

† Пловдивски митрополит НИКОЛАЙ

† Западно- и Средноевропейски митрополит АНТОНИЙ

† Варненски и Великопреславски митрополит ЙОАН, наместник на овдовелия Сливенски епархийски престол

† Неврокопски митрополит СЕРАФИМ

† Русенски митрополит НАУМ

† Старозагорски митрополит КИПРИАН

† Видински митрополит ДАНИИЛ

† Доростолски митрополит ЯКОВ

Възкресна св. Литургия в ПКСХП „Св. Александър Невски“

От стр. 1

Великденското послание промени целия последващ ход на световната история и ни насърчава към морална промяна и духовно обновление, което е жизнено необходимо в съвременното общество.

То напомня на всички хора за произхода на християнството, както и за идващото Божие царство. В светлите дни на Пасхалното тържество сме призвани да споделим радостта със семейство, приятели и най-вече с онези братя и сестри, които се намират в нужда, като проявим действена любов и милосърдие...

Нека Възкръсналият Господ дари всички нас да продължим земния си път душеспасително, като помним високата християнска отговорност и призив да укрепваме себе си и околните в твърда вяра, искрена любов и непоклатима надежда. Радостта от този празник ни вдъхновява за добри дела и сила, сред буйните вълни на житейското море, да запазим мир и спокойствие, да устоим на изкушенията, та с Божия помощ да преодолеем раздорите на този свят. Сега повече от всякога е нужно да сме миротворци и да проявим своята любов на дело към ближния“.

На Пасхалната богослужба в съслужение с митрополит Григорий бяха епископите Мелнишки Герасим, главен секретар на Св. Синод, и Белоградчишки Поликарп, викарий на Софийския митрополит, архим. Василий, протосингел на Софийска св. митрополия, архим. Евтимий, духовен надзорник на Софийска св. митрополия, ставр. ик. Костадин Гаврилов, прот. Антоний Милушев, столични свещеници, протодяконите Александър Нешев, Иван Петков и Деян Коруноски.

Молитвено участие в богослужението взе служебният министър-председател Димитър Главчев.

Стотици християни изпълниха площада и самия храм, за да участват в Празника на празниците – Възкресение Христово.

В обедните часове на 5 май митрополит Григорий отслужи пасхалното последование, т. нар. „Второ Възкресение“, в софийския катедрален храм „Св. Неделя“ в съслужение със столично епископство и свещенство и представителите на Руската и на Румънската патриаршия у нас – прот. Владимир Тишчук и ставр. ик. Нелуц Опря.

БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

Архиерейски богослужения за Възкресение Христово

Празникът на празниците – Възкресение Христово, и тази година беше посрещнат по традиция с Божествена св. Литургия в прекрасния катедрален храм „Св. св. Кирил и Методий“ в гр. Ловеч. Със запалени свещи и под празничния камбанен звън християните обиколиха храма, а на площада пред входа му Негово Високопреосвященство Ловчански митрополит Гавриил възгласи: „Христос възкресе!“ Празникът продължи с възглавена от митрополита Божествена св. Литургия, в съслужение със ставр. иконом Любомир Казашки, свещеноиконом Михаил Ковачев, свещеник Теодор Енчев и дякон Андроник Попов.

Множество християни пристъпиха към св. Причастие, а в края на богослужението митрополит Гавриил раздаде иконки с лика на Възкръсналия Господ Иисус Христос.

Вторият ден на Пасха тази година съвпадна с празника на св. великомъченик Георги, като по традиция празничната св. Литургия в църквата „Възнесение Господне“ – Ботевград бе възглавена от митрополит Гавриил. На архиерея съслужи храмовото свещенство – ставр. ик. Борис Петров и прот. Иван Петров, и дякон Андроник Попов.

Архиерейт произнесе проповед за празника и раздаде иконки.

След това в градския парк в присъствието на кмета на Община Ботевград г-н Иван Гавалюгов, председателя на Общинския съвет д-р Илин Черняшки, общински съветници и много богомолци бе извършен водосвет и бяха осветени козунаци, които бяха раздадени.

На третия ден на Възкресение – 7 май, пак по традиция в древния манастир „Св. прор. Илия“ в гр. Тетевен св. Литургия бе възглавена от митрополит Гавриил в съслужение със ст. ик. Бириш Борисов, ст. ик. Павел Лалев и дяк. Андроник Попов.

Владиката произнесе проповед и раздаде иконки на християните.

ЛОВЧАНСКА МИТРОПОЛИЯ

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

Тържествен водосвет по повод Деня на храбростта и Българската армия

От стр. 1

Държавният глава поднесе венец пред Паметника на Незнайния воин, след което се състоя тържествен марш на представителните блокове на Въоръжените сили. При изпълнението на Националния химн по време на водосвета на бойните знамена бяха произведени 20 артилерийски салюта. В края на тържествения ритуал над площад „Александър Невски“ прелетяха три изстребителя МиГ-29.

Митрополит Григорий произнесе празнично слово, в което каза: „В този пресветъл ден, пребъдвайки в пасхалната радост, честваме и паметта на един от най-дивните Христови свидетели и угодници – светия великомъченик и верен Христов воин Георги Победоносец. Следвайки стародавната традиция, за всички нас това е и денят, който отбелязваме като празник на славната и непобедима Българска армия. В този ден ние молитвено почитаме светлата памет на всички, отдали живота си за свидното ни Отечество, молим се и за тези, които, като достойни приемници на достойни предци, с чест и достойнство носят и днес войската служба, в за-

щита на суверенитета и териториалната цялост на нашата родина.

Имайки всякога в молитвите си славното българско войнство, днес Православната ни църква извършва освещаването на знамената на бойната слава на Българската армия – в молитва и вечна памет за всички знайни и незнайни наши воители и с майчинска грижа за днешните защитници на майка България. Нека Всемогъщият Бог всякога да бъде с вас в изпълнението на войския ви дълг и във вашето себежертвено служение, и Победителят на смъртта да ви укрепва, като силен в бран (срв. Изх. 15:3), да пазите с чест славата и достойнството на българското войнство“.

Митрополит Григорий поръси със светена вода знамената и представителните войски части на Българската армия. В тържествения ритуал участваха и Гвардейският духов оркестър, знаменен блок със знамената-светини и представителни блокове на Националната гвардейска част.

БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

Пасха – Възкресение Христово в Пазарджик

„Христос възкресе!“ – С този радостен възглас Негово Високопреосвещенство Пловдивският митрополит Николай възвести славното Възкресение Христово, Празника на празниците. „Воистину възкресе!“ – възкликна с безмерна радост Божият народ, събрал се пред катедралния храм „Успение Богородично“ в Пазарджик. С благословението на митрополит Николай Възкресното богослужение в Пловдив бе възглавено от викарния му епископ Знеполски Арсений.

В съслужение с митрополита бяха: архимандрит Максим, свещеноиконом Деян Стоенчев – духовен надзорник при Пловдивска митрополия, свещеноиконом Боян Кочев – архиерейски наместник на Пазарджишка духовна околия, свещеноиконом Василий Кашоров, свещеници от околията и митрополитският протодякон Илиан Александров.

Официални гости на пасхалното богослужение бяха: кметът на Пазарджик г-н Петър Куленски, областният управител на Пазарджишка област г-жа Валентина Кайтазова, държавни и общински служители, общественици.

Малко преди полунощ митрополит Николай изнесе от светия олтар и прикани всички богомолци да запалят свещите си от Благодатния огън, който се поддържа целогодишно в катедралния храм. На специално приготвена сцена, издигната в двора на храма, владиката прочете евангелското четиво, възвестяващо Възкресение Христово, и бе дадено началото на пасхалното богослужение.

След приключване на пасхалната утрень, с възгласа „Благословено Царство...“ след полунощ започна Пасхалната архиерейска св. Литургия. Много вярващи пристъпиха към светите Тайни, съучаствайки в радостта на Възкресението.

ПЛОВДИВСКА МИТРОПОЛИЯ

Възкресение Христово – Пасха във Варна

В навечерието на Празника на празниците – Възкресение Христово, стотици варненци изпълниха Митрополитския катедрален храм „Успение Богородично“ и площада около благолепния храм в очакване да чуят жизнеутвърждаващото апостолско приветствие: „Христос възкресе!“

Малко преди полунощ Негово Високопреосве-

щенство Варненски и Великопреславски митрополит Йоан, придружен от духовенството, клиросните певци и мъжкия хор при Митрополитската катедрала, излезе през южната врата на храма, за да възвести славното и мироспасително Възкресение Христово.

Негово Високопреосвещенство прочете евангелския текст, посветен на Пасха (Мат. 28:1-9), както и своето Пасхално послание.

Последва началото на пасхалната утрень в храма. В нейния край архиереят прочете Пасхалното слово на свети Йоан Златоуст.

Светата Литургия започна с пеенето на „Христос възкресе“, съпроводено от четенето на специал-

ни стихове и прекадяване четирите страни на светия престол.

Същия ден от 11 ч. започна пасхалната вечерня, наричана „Второ възкресение“, или агапа, защото в тази вечерня християните някога са си разменяли целувание на любовта (агапи – любов). Чете се на различни езици евангелието за явяването на възкръсналия Христос на Своите ученици (Йоан. 20:19-25), за да се възвести Христовото възкресение на всички народи и да се подчертае вселенският характер на Църквата.

След това Негово Високопреосвещенство митрополит Йоан прочете синодалното Пасхално послание пред множеството християни в храма. Архиереят поздрави присъстващите с най-радостния за целия свят празник.

ГЕОРГИ ВЕЛИКОВ

Протоiereй Антоний Милушев е роден на 18 февруари 1979 г. в гр. София. Ръкоположен е за свещеник с благослoвeниeтo на бляжeнoпoчившия патриарх Максим. От над десeт гoдини e свeщeник при Патриаршeската кaтeдрaлa „Св. Aлeксaндър Нeвски“, пpeдceдaтeл и нa църкoвнoтo нaстoятeлствo нa нoвoстрoящия сe хpaм „Св. Пимeн Зoгpaфски“ в стoлицaтa.

На Велики петък, когато отново отправяме поглед към Разпнатия Христос и си спомняме за Неговите страдания, претърпяно унижение, смърт, но и възкресението и победата над смъртта, си задаваме въпроси като: защо е важно да се смиряваме пред другите; как да намерим пътя обратно един към друг; как в обществото ни любовта да не оскъдява. Отговорите намираме в разговора ни с протоiereй Антоний Милушев.

– Отец Антоний, на Разпети петък отново обръщаме поглед към Кръста и към Страданията Христови. Какво е посланието на Църквата на този ден? Към какво трябва да насочим духовния си взор?

– През цялата Страстна седмица, а и през целия Велик пост духовният ни поглед трябва да бъде обърнат към смирението, защото то е, което ни спасява. Гордостта е тази, която ни погубва. Гордостта е тази, която ни кара да вършим зло, да имаме високо самомнение, да се чувстваме зле, когато е наранена гордостта ни и да се опитваме да отмъстим. С една дума – да погубваме душата си. Смирението е лекарството против гордостта и е това, което всъщност ни спасява. Смирението показано от Спасителя на Кръста, Който е допуснал да бъде разпнат, да претърпи тази позорна смърт и показвайки ни Своето смирение, така и на нас ни дава пример какво смирение и ние трябва да проявяваме, колко много трябва да претърпим, за да спасяваме душите си.

– Почти две хиляди години след Христовото Възкресение това чудо удивлява и приковава духовните очи на всеки един от нас и променя човешката история. Как обаче според Вас съвременният човек гледа на чудото на Възкресението? Дали го приема като исторически факт, или – просто като история, която се разказва от поколение на поколение?

– На едно масово ниво забелязвам, че хората въобще приемат християнството като някакви морални закони. Приемат религията като нещо измислено, за да може човечеството да има „една посока на движение“. В по-голямата си част хората казват – *то това е добро, но е измислено*. И тези истории считат едва ли не за приказки, за съжаление. Интересно е наистина, че когато човек повярва, той установява в един момент и вижда, че чудесата, които му се дават и всичко, което е написано е самата истина. Доказателство за това, че Господ бива познаваем не чрез ума, а чрез сърцето, чрез душата, е именно това – в този съвременен свят, когато имаме толкова много неща, когато за човека има такова здравеопазване, на такова добро ниво; когато влезе в супермаркета, може да си набави храни, за които преди сто-двеста години хората са могли само да мечтаят, и да се хранят по начин, по който са се хранили само кралете и благородниците, човек вижда, че пълният стомах и благоденствието, което получава, по-скоро го отдалечават от Бога. А когато дори и стомахът да е празен, но душата е отворена към Него и Той бива познат, тогава разбираш, че това не са просто приказки, а са неща, които действително са се случили.

– В едно от песнопенията на празника, тропара на Възкресение, се казва: „Със смърт смъртта победи“. Какво означава тези думи? Как да разбираме това, че смъртта е победена?

– Преди Христовото възкресение човешката душа след смъртта на човека е отивала не в Рая. След изгонването на Адам и Ева от Райската градина, които вкусили от греха, човек умира и душата му отива не при Бога и не в Рая. Когато Христос като човек умира, Той също отива не в Рая, но като истински Бог Той не може да не бъде в Рая и така всъщност побеждава смъртта. Можем да кажем,

ИНТЕРВЮ

Трябва да се смиряваме, и то не само по празници

Протоiereй Антоний Милушев: За мен е много важно самото име на свети Пимен да се популяризира в българското общество отново

че с това Той я отравя, отивайки там, където са душите на отвека отишлите си още от грехопадението. Смъртта обаче не може да приеме Христос и Той, бидейки Бог, Който е непогрешим, взима и душите на праведниците от ада и ги води там, където е първоначалната им родина – в Рая. По този начин Той със смърт смъртта побеждава.

– На празници като Възкресение Христово често чуваме хората да споделят, че трябва да бъдем по-добри един с друг, че трябва да имаме любов помежду си, а виждаме, че някак си от година на година, особено през последно време, любовта като да оскъдява в света. Какво да направим ние като обикновени хора и като християни, та любовта да не оскъдява поне в нашия дом и в нашето близко обкръжение?

– Трябва да се смиряваме, и то не само по празници. Когато някой ни обижда, когато някой ни върши зло, когато си мислим, че сме прави, но нещата се случват по друг начин – да не реагираме грубо, да не настояваме непременно на своето, защото възможно е и да не сме прави. Пък дори и да сме прави, то другият срещу нас няма от нашата правота да се убеди в своята неправота. Да го кажем така – да не правим война непременно от всяко едно нещо, с което не сме съгласни, тъй като съвременният човек, а и ние включително сме свикнали за всичко да сме прави и винаги да се случва по нашата воля. Това е обаче гордост и именно тя ни погубва и унищожава взаимоотношенията помежду ни. Когато човек отстъпва, то изведнъж се оказва, че и другият срещу него е готов и той да направи отстъпка. Тогава вече се появява и това благоволение между хората. По този начин и истината излиза наяве. И човек е готов да си признае грешките по този начин. Смирението ни спасява не само за живота след смъртта, но ни спасява и в сегашния ни живот.

– Вие от няколко години насам сте предстоятел на църковното настоятелство на новостроящия се храм „Св. Пимен Зографски“. Докъде сте стигнали в построяването на храма? Какво още остава до това храмът да бъде завършен и в него да може да се извършват и богослуженията?

– Стигнали сме до доста напреднал етап. Сега очакваме майсторите, които ще слагат облицовката на храма, с което напълно ще го

Ако желаете и вие да помогнете за изграждането на храм „Св. Пимен Зографски“, може да направите дарение за храма.

Дарителска сметка: Църковно настоятелство към новостроящ се православен храм „Св. Пимен Зографски“, район „Изгрев“, гр. София.

Общинска банка
IBAN- BG80SOMB91301064474201
BIC – SOMBBGSGF

завършим отгън и влизаме вътре в него, където предстоят още ремонтни дейности. В самия храм вътре в момента се правят мазилките и на сутерена, и на горния етаж. Електрическата инсталация почти изцяло е сложена. Иконостасът вече е изработен, но не може още да бъде монтиран в храма, тъй като има други неща, които трябва да се свършат преди това. По проект следва изписването на купола и на абсидата над олтара. Едновременно с това се извършват много дейности. Много се надявам на нещо, което може да се случи само ако успеем да съберем необходимите средства. Има възможност до края на тази година, на 3 ноември, да имаме освещаване на храма, но ако не успеем да съберем средствата, то трудно ще се случи освещаването. В действителност наскоро изчислявахме колко средства ни остава да съберем за завършването и сумата не е малка. Една от причините е, че през последните две години цените се увеличиха неимоверно, но се надяваме на Божията помощ и знаем, че щом сме стигнали дотук, то ще стигнем и до добър край.

– Защо е важно за столичани, а и за страната въобще, да има такъв храм на св. Пимен Зографски в София?

– Името на свети Пимен и неговото дело са забравени от съвременния българин, а то за нас и за нашия народ е изключително важно, тъй като може да се каже, че във време на османското владичество по нашите земи той е личността, от която започва едно духовно възраждане в България. Той като монах от Зографския манастир на Св. Гора – Атон се завръща в земята, в която е роден, а това е

Средец. Връща се в родното си място, започва да обновява църкви, манастири. Прави една огромна школа, в която има много негови последователи, които му помагат в това дело по възстановяване на храмовете и манастирите. Обикаля по цяла България, знаем, че стига чак до Силистренско, и това огромно дело, което той прави из целите български земи, намиращи се под османско владичество тогава, е едно страхотно духовно възраждане, от което в момента ние също имаме нужда. Тази църква, която строим е единствена за целия район „Изгрев“, това са кварталите „Дианабад“, „Изток“ и „Изгрев“, и там никога не е имало църква, а това е район, който допреди десет години беше 30 000 души. Вече мисля, че е над 60 000 и продължава да се увеличава като население. Самият аз съм роден там и живея там и с проблемите на този район. Искахме още преди тридесет години да имаме храм там, веднага след падането на комунизма. Сега поне вече се вижда, че наистина се строи и, дай Боже, скоро да бъде завършен. За мен е много важно самото име на свети Пимен да се популяризира в българското общество отново. Знаем, че преди 1944-та година той е бил покровител и на изкуствата, имало е негова статуя в двора на Художествената академия, а в частност за нашия квартал, то не случайно църквата е със сутеренно помещение, за да има там и просветителски център.

Интервю:
Ангел КАРАДАКОВ

Свети Пимен възстановил десетки храмове и манастири в България

Преподобни Пимен Зографски се родил в София. Той бил благодатен плод от продължителните молитви на неговите родители. Роден в деня на първоверховните апостоли Петър и Павел, отрокът при св. Кръщение бил наречен Павел. Родителите му го дали да се учи на писмо, иконопис, църковно пение и Свещ. Писание при техния духовник, зографския йеромонах Тома, който служел тогава в древната градска църква „Св. великомъченик Георги“.

Починали родителите на младия Павел, починал и неговият наставник. На четиридесетия ден от смъртта му той се явил в слава на своя ученик и го посъветвал да отиде в Света Гора Атонска, която ще бъде мястото на неговото спасение. Павел раздал на бедните останалото от родителите му имущество и се отправил към българския атонски манастир „Зограф“. Там скоро го постригали в монашество с името Пимен. Младият монах така бързо преуспявал в монашеските добродетели, че братята започнали да го наричат „младия авва (отец)“. За да не се възгордее от голямата почит, която всички братя му отдавали, той получил благословение от игумена да излезе от манастира и да се предаде на уединен живот. Построил си в гората най-простичка колиба, хранил се с кестени и различни треви, а в манастира дохождал само за да се причаста. Когато бил на 55-годишна възраст, явил му се във време на молитва небесният покровител на Зографската обител, св. великомъченик Георги Победоносец, и му съобщил Божията воля – да бъде пастир на своя еднокръвен народ, който е останал без пастири. Поради страх да не бъде измамен, преподобни Пимен се посветвал с един прозорлив старец и след като получил неговото съгласие, се отправил за България, по това време страдаща под османско иго. Със себе си взел своя ученик Памфилий, който по-късно написал житието му. Плачещи, манастирските братя ги изпратили до границите на Зографския манастир.

В продължение на много години той обиколил почти цяла България. Навсякъде проповядвал словото Божие, увърждавал във вярата православния народ, с молитвата си вършел много чудеса, строил и ремонтирал храмове. Построил и обновил около 300 църкви и 15 манастира, като собственооръчно ги украсявал със стенопис. Между тях са Черепишкият манастир във Врачанска епархия и Суходолският манастир (тогава) във Видинската епархия. Към края на живота си преп. Пимен се завърнал в Черепишкия манастир, за да предаде тялото си там на земята. Скоро заболял тежко, предал на манастирските братя своето последно отческо благословение, причастил се със светите Тайни Христови и починал на 3 ноември 1620 година. Преди смъртта лицето му просияло, а при гроба му ставали чудеса.

ЧЕСТВАНЕ НА ГОДИШНИНАТА ОТ ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО НА БЪЛГАРСКАТА ПАТРИАРШИЯ

Архиерейска света Литургия и молебен по повод празника

На 10 май се изпълват седемдесет и една години от възстановяването на Българската патриаршия, случило се през 1953 г. с избирането на Пловдивския митрополит Кирил за Български патриарх. По този повод в ПКСХП „Св. Александър Невски“ бе отслужена архиерейска света Литургия и молебен.

Богослужението бе предстоявано от Негово Преосвещенство Мелнишки епископ Герасим, гл. секретар на Св. Синод, който бе в съслужение с Негово Преосвещенство Белоградчишки епископ Поликарп, викарий на Софийския митрополит, архим. Василий, протосингел на Софийска св. митрополия, архим. Евтимий, духовен надзорник на Софийска епархия,

ставр. ик. Костадин Гаврилов, столични свещеници и протодякон Иван Петков.

След светата Литургия бе отслужен и благодарствен молебен по повод годишнината. Епископ Герасим прочете и слово, в което възпомена празничното събитие и изрази благодарност към всички допринесли за възстановяването на стародавната Българска патриаршия, като специално отбеляза, че тази година чествуваме това събитие с овдовял патриаршески престол и призова: „Божие то благоволение и велика милост да бъдат всякога над нашата обща майка и духовна кърмилница, светата и богохранима Българска Патриаршия! Христовият мир и общението в Светия Дух да бъдат с всички нас!“

Свиканият съгласно Устава Трети църковно-народен събор (8-10 май 1953 г.) възстановява патриаршеския статут на Българската Църква и на 10 май избира Пловдивския митрополит Кирил, наместник-председател на Св. Синод и председател на събора, за Български патриарх и Софийски митрополит. Интронизацията става непосредствено след избора в Патриаршеската катедрала храм-паметник „Св. Александър Невски“ в присъствието на представители на правителството и културната общественост, чуждестранните делегации и многочислен вярващ народ.

АНГЕЛ КАРАДАКОВ

БЪЛГАРСКА СВАТОСТ

Почитаме паметта на св. Новоселски мъченици

Вас свети Новоселски мъченици: - йереи Никола и Георги, монахини: Сусана, София, Елисавета, Ефросиния, Христина, Калиста, Екатерина и рабинята Божия Сусана, славим, величаем, облажаваме и достойно почитаме.

(Из молитва към св. Новоселски мъченици)

След падането на Втората българска държава в края на XIV в. под двойно иго – в политическо отношение на Османската империя, а в духовно на Константинополската патриаршия, стълб и крепило на българите през тези векове остава единствено вярата, съхранена в църквите и манастирите в страната. През епохата на Българското възраждане постепенно съзрява идеята за духовна и политическа свобода. Манастирът „Св. Троица“ в Ново село е създаден през 1830 г., монашеският устав за сестрите е бил написан на Света Гора Атон. Населението е помагало на манастира, като са изпращали свои дъщери, които желаят да станат монахини, дарявали са имоти и редовно са вземали участие в молитвения живот.

Закътано в полите на величествения Балкан, Ново село е сред центровете на българщината по това време, като революционният комитет е създаден от Васил Левски през 1872 година. Активно в подпомагането на възтаническата дейност се включва Новоселският манастир „Св. Троица“, както с прехраната, така и с облеклото и укриването на революционерите. На 1 май 1876 г. се дава

боеве на двете отбранителни позиции на 9 май башибозукът, озверял от оказаната съпротива, се озовава пред портите на светата обител. След като разбили вратите на черквата, озверелите разбойници с голяма жестокост се разправили със скритите там християни. Варварски са убити монахини, свещеници и много християни, осквернен е и манастирът и светините в него.

В деня, когато почитаме св. Новоселски мъченици – 9 май, и тази година по традиция св. Литургия в Новоселския манастир „Св. Троица“ бе възглавена от Негово Високопреосвещенство Ловчански митрополит Гавриил. На епархийския архиерей съслужиха игуменът на светата обител архим. Назарий (Нешев), прот. Войден Божков, прот. Мартин Йотов и дякон Андроник Попов.

Митрополит Гавриил произнесе проповед за празника и раздаде иконки на Възкресение Христово.

ЛОВЧАНСКА МИТРОПОЛИЯ

Слово на Мелнишки епископ Герасим

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

Ваши Преосвещения, Боголюбиви отци, Обични в Господа братя и сестри,

И тази година в десетия ден на май тържествено отбелязваме и празнуваме едно от най-паметните събития в най-новия период от историята на Православната ни църква – възстановяването на нейния древен и славен патриаршески статут. По своята значимост, по своите измерения и последствия това събитие се равнява единствено на учредяването на Българската екзархия и на вдигането на схизмата през 1945 година. Освен повод за заслужена радост, днешният ден е, разбира се, и повод за равностетка – за внимателно вглеждане в изминатия от Патриаршията ни и от православния ни народ нелек път. Път на съзидателен труд, укрепване и утвърждаване на постигнатото в далечната 1953 г. от нашите достойни предци.

Днес ние молитвено си спомняме и от дълбочината в сърцата си отново благодарим на всички онези колоси на православния български дух – йерарси и свещеници, монаси и просветители, които през дългите и мрачни столетия, последвали закриването първом на славната Търновска патриаршия, а сетне и на Охридската българска архиепископия, извървяха целия дълъг и трънлив път до събитието, което чествуваме днес. Които с чиста вяра, достойна за похвала непримиримост и пословична последователност изковаваха и утвърждаваха духовното и културното израстване на православния ни народ, с упование в Бога и Неговата вечна правда.

Тази година светата ни Православна църква отбелязва Деня на възстановяването на своя патриаршески статут осиротяла, с овакантен патриаршески престол. За всички нас земната ни раздяла с нашия обичен отец и патриарх Неофит беше тежка загуба – загуба, която ние продължаваме да преживяваме с много мъка и болка. Достоеен приемник на достойни предци – о Бозе почившите и приснопамятни наши екзарси Антим, Йосиф и Стефан, и светейшите ни патриарси Кирил и Максим – Негово Светейшество Българският патриарх Неофит утвърди и ни завеща най-важното, което беше възприел и научил от тях: да пазим единството на Църквата и да следваме Христовия закон и Завет на любовта, милостта и дълготърпението.

Божие то благоволение и велика милост да бъдат всякога над нашата обща майка и духовна кърмилница, светата и богохранима Българска Патриаршия! Христовият мир и общението в Светия Дух да бъдат с всички нас!

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

10 май 2024 г.
ПКСХП „Св. Александър Невски“

ЦЪРКОВЕН КАЛЕНДАР

Бележки за честването на светите равноапостолни Кирил и Методий по българските земи

На 11 май 1813 г. Минас Пъжъшкян, арменски пътешественик, духовник и историк, гостувал в Шумен на българския търговец Стовян Мавродиоглу и бил заведен на градско тържество в чест на българските просветители светите Кирил и Методий. Той описал това събитие в писмо, което се пази в Архива на Ватикана, а негово копие и превод – в Историческия музей в Шумен.

„Шумла, 22 май 1813 г.

Това е второто писмо, което пиша от земята на българите. Пиша го преди да сме отпътували от Шумла. Тук пристигнахме надвечер и нашият гостоприемник стопанин Ованес Ардашес ни заведе на гости у българския търговец Стовян Мавродиоглу, от който трябваше да получа ценни книжа, за да ги отнеса в Белиград.

След като ни нагости богато, той ни заведе на вечерно зрелище (театро) в един салон. Отвън сградата приличаше на обор или плевник, зидан с дялан камък.

В салона бяха насядали много хора, повече мъже и съвсем малко жени. На малката сцена по средата трима мъже играеха някаква сценка. Единият от мъжете (дребосък, с женски движения) изпълняваше ролята на жена.

Стовян ми обясни, че и тримата са българи, но сценката се изпълнява на гръцки език, защото в салона присъствували гръцки духовници.

После някаква жена с българска селска носия запя тъжна песен. Някакъв мъж в потури я съпровождаше на дълъг дървен музикален инструмент с много дупки. После той сам свири на него. После присъстващите започнаха да танцуват в кръг български танц. Но в другия край на салона насъбраните турци започнаха да пеят своите маанета и да играят каршлама. Отвратиха ни с държанието си и ние със Стовян се върнахме в къщи. По пътя той ми обясни, че вечеринката е по случай българския празник на писмеността, сиреч това, което ние правим в деня на Месроб Мацоц, но ми обясни, че никой не смеел да говори за този празник, наречен на Сирила и Мефота, които са написали българската азбука, защото гръците им забранявали. Жалко! Като че този народ е двойник по съдба на арменския.

А Шумла е занаятчийски град, където се изработват чудни предмети за всекидневния бит. Оттук се изнасят ценни съдове от бакър за Цариград и нашата Венеция.

Документите, за които говорихме, съм взел от Филибе и ги пращам по пощата, защото не зная, докато пристигна, какво може да ми се случи. А от Шумла има редовна поща за Белиград и Венеция. Утре или друг ден тръгваме за Русчук“.

Петдесет години след упоменатото честване в Шумен „по повод празнуването на хилядогодишнината на Моравската мисия на светите Кирил и Методий Всерусийският синод ще реши: „За спомен на хилядолетието, откакто първоначално бе осветен нашият бащин език чрез Евангелието и Христовата вяра, да се установи ежегодно, започвайки от тази 1863 г., 11 май като църковен празник на преподобните Кирил и Методий“. Оттам това празнуване се разнесло по всичките православни славянски страни.“ (вж. Жития на светиите, Синодално издателство, С., 1991).

От две десетилетия в Шумен 11 май, Денят на светите равноапостолни братя Кирил и Методий, се празнува като Ден на града, а седмицата след тази дата е наситена с много културни прояви и речи. С годините лицата по трибуните и четците се менят, но в тържествените им слова неизменно звучи един рефрен: „На 11 май 1813 г. тук се е състояло ПЪРВОТО по българските земи ГРАЖДАНСКО честване на све-

тите Кирил и Методий“. Не в Пловдив през 1851 г., както се е смятало досега, а през далечната 1813 г. в Шумен.

Изразът „гражданско честване“ на светиите наподобява нещо като дървено желязо или оксиморон и в писмото няма да откриете дума за това, че авторът му е присъствал на събитие, случващо се за първи път. От текста се вижда, че арменецът е станал случаен свидетел на една българска традиция.

Пак в „Жития на светиите“ (СИ, С., 1991) пише, че изборът на 11 май като подходящ ден за празник на светите братя е от дълбока древност и първи цариградските българи решили Денят на светите братя да се празнува на 11 май, а по-късно това се разпространило по българските земи.

От древност празнуването на св. Кирил и св. Методий е на 11 май. „Сборникът на московския Успенски събор – паметник на старобългарската писменост от XII век, поставя именно в този ден „паметта и житията“ на двамата братя. Там Житието на Методий е поместено заедно с Похвално слово за Кирил и Методий на 10 май, което е първият известен (засега) случай за честване паметта на братята през май и сочи традиция, създадена вероятно в България“ (Кирило-Методиевска енциклопедия, т. 4, с. 125-126).

От 1018 до 1186 г. българите са поданици на ромейския василевс. От друга страна, поне част от тях са се ползвали с известна самостоятелност. Тя се е движела от пълна независимост, с присъща на българите организация, община и военна единица, до ограничена свобода. Логично е да се предположи, че за поне част от българите почитта към светите братя е имала смисъл.

Атанас Шопов, писател и секретар на Българската Екзархия в Цариград, предприема пътувания из Тракия и Македония и издава проучванията си в книгата „Из живота и положението на българите във вилаетите“. Пътувайки през дедагачките села, посещава с. Еникьой.

„На селяните им беше приятно да ни покажат красивото място край селото, където обикновено има и обичай да празнуват ежегодно деня на св. св. Кирил и Методий. Не можах да не удовлетвори молбата им да им погостувам, защото виждах, че с това искаха да ми покажат, че в тях не блещука, а гори чувството на самосъзнание... Отидохме до върха, където празнуват

св. св. Кирил и Методий. Ясно и надалече се гледа от този връх; гледката е прекрасна, далече блести Мраморно море, по-нататък се разстила Дедагачката равнина, а наляво са сплетени хълмовете с гюмюрджинските гори. Всеки захвана да ми се хвали как весело и тържествено се е празнувал 11 май върху този хълм.

– Под всяко дърво от вековните гори свири гайда, яде се агне, пеят се песни и се играе хоро; цялото село е тук...

... На излизане домакинята ме спря и ми даде за спомен от Еникьой едно прекрасно женско ръкоделие: ленена кърпица за лицето, нашарена с всевъзможни копринени шевици, тънко и изкусно везани от грубата ръка на трудолюбивата селянка. С подобни кърпи гражданите украсяват стените на салоните си.

– Това го направи от драгост и благодарност, че си българин и че им разказваш такива добри работи – ми прошепна един от по-първите селяни“.

Знаем, че съборите са с много дълбок корен в народната памет, а в случая – почитането на светите братя.

(Еникьой е някогашно българско село в Беломорска Тракия, разположено северно от град Дедагач (Александруполис).

Като ден за честване на св. Кирил и Методий 11 май е записан в „Христоматия славянского языка“ от Неофит Рилски (Цариград, 1852 г.), в „Месецослов или календар вечний“ от панагюрца Велко Королев (Цариград, 1853 г.).

Найден Геров сочи в спомените си за честване на общ ден на св. Кирил и Методий през 1851 г. в Пловдивското училище (училищен и просветно-културен празник); през 1856 г. изпраща слово за празника на брат си Константин.

През 1858 г. Йоаким Груев в „Цариградски вестник“ отправя призив за общо честване на Деня на славянските просветители.

И още за празника в Цариград на светите равноапостолни братя в „Църковен вестник“ от 1947 г., бр. 9-11: „Огромният печат на църковната ни независимост Блаженейшият Антим остави на 11 май 1872 г. – празника на светите братя Кирила и Методия, когато отслужи първата света литургия на Фенер, в храма „Св. Стефан“, като предстоятел, и каза своето класическо отеческо слово към клира и народа за вяроност и преданост към светата Православна вяра и Вселенската Апостолска Църква, на която, както бяха служили Търновската Патриаршия и Охридската Архиепископия, тъй ще служи и наследницата им – Екзархията. Могъществено, красиво, истинско апостолско слово!“

През Възраждането 11 май се утвърждава като важен ден от празничния календар на българите – Ден за почит на светите братя Кирил и Методий, но началото е поставено от предците далеч, далеч по-рано.

На 11 май 1876 г., когато жителите на село Бояджик, Ямболско, отбелязват празника на светите братя Кирил и Методий, са нападнати от местните черкези. За да се защитят, българите организирали въоръжена отбрана. Властите обаче обвиняват селяните, че са се присъединили към въстанието, и изпращат срещу с. Бояджик башибозук и редовна армия. Повечето от жителите на селото са избити, а къщите им опожарени. Сред малцината спасили се от погрома е едно бебе, оцеляло благодарение на това, че преди да бъде убит, баща му успял да прикрие новородения си син Иван с тялото си. По-късно поотрасналото вече момче успяло да емигрира в Америка. Завършило колеж и станало електроинженер, а първородният му син Джон Атанасов се прочул като създател на първия компютър в света. Защото „светлината свети в света и тъмнината я не обзе“ (св. Йоан Богослов).

Валя ХРИСТОВА

ЦЪРКОВЕН КАЛЕНДАР

СВЕЩЕНОМЪЧЕНИК МОКИЙ

На 11 май – деня на светите братя св. Кирил и Методий, се чества още паметта на св. Мокий – тракийски свещеномъченик, убит при император Диоклетиан. „В деня на неговата памет (на св. Мокий) – 11 май – Константин Велики открил новата столица Константинопол (Цариград). На този ден всяка година – дори до наше време – в Цариград се устройва празненство. А цариградските българи използвали този празник на големия град, за да честват и паметта на славянските просветители – светите братя Кирил и Методий“ (вж. Жития на светии-те, СИ, С., 1991, с. 245).

Самият Левкийски епископ Партений, автор на Житията, откъдето е взет този цитат, е потомък на цариградски българи, преселили се в Провадия.

Св. Мокий бил свещеник в гр. Амфиполис (дн. Нехори, Гърция), на около 25 км от устието на р. Струма. По време на Дионисиевите тържества в града св. Мокий застанал пред народа и произнесъл изобличителна реч в защита на християнската нравственост. Донесли за поведението му на управителя на областта. Изправили мъченика пред съд, но той защитил твърдо убежденията си. Пристъпили към изтезания, но те не го сломили. Бил хвърлен в огън, който обаче не го докоснал, а пропълзъл и обгорил мъчителите (вж. Димитров Д., „Пътуването на св. Александра Римски през Тракия“, ИБАИ, кн. 8, 1934).

В недоумението си какво да го прави, управителят го изпратил на съд в тракийския град Ираклия, на Мраморно море, а оттам в гр. Византион, където св. Мокий бил посечен около 295 година.

Император Константин Велики построил църква „Св. Мокий“, където пренесъл мощите на светеца. Дълго време тя била една от най-важните в Константинопол, превърнал се в „богохранимия град на Православието“, и била разрушена в края на XIV век. Предполага се, че се е намирала недалеч от едноименната черна, чиито развалини още стоят в столицата на Турция.

В Каталог на епиграфските паметници (вж. Марков К., „Духовен живот в българските земи през късната античност“, С., 1995) се среща тракийското име Моко, изписано върху камък (Стара Загора, V-VI в.). Според Честотно-etimологичния речник на личните имена (изд. ПИК, В. Търново, 1995) често в Югозападна и Североизточна България се срещат българските мъжки имена Моки, Моко и Мока при жените. Да си спомним за Моканина от „Пожицата“ на Йордан Йовков. Пrawdoto на автора на тези редове от с. Бял бряг, Шуменско, беше с това име, което днес изглежда е забравено.

Св. Мокий е един от 12-те свети Вракове Безсребърници.

Ето някои факти, свързващи мъченика с братята Кирил и Методий, които са били много добре запознати с основните медицински познания за времето си: Константин-Кирил като възпитаник на Магнаурската школа е изучавал „лечебното изкуство“. Известно е как след диспута със сарацините не му подействало отровното питие, което те му дали. Знае се и за уменията на светите братя да подобряват качествата на питейната вода. Почитането на светите братя Кирил и Методий, наричани в тяхната култова служба „целители човеков“, в един ден с безсребърника-лечител и почти земляк Мокий може би не е случайно.

Още един факт подкрепя тази идея: „Честването на св. Седмочисленици – с техните духовни родители Кирил и Методий – е фиксирано от Църквата твърдо – на 27 юли заедно със св. Пантелеймон, един от най-почитаните измежду светците лечители“ (Мутафов С., „Медицината в българската иконопис“, с. 13).

Известни са около 250 тракийски мъченици.

Сведения за което откриваме в Кратка енциклопедия „Тракийска древност“, изд. „Аргес“, С., 1993, с. 189. В светската историография те не са отричани, но са премълчавани. Така негласно се отричаме от тях. Затова и връзката между светите братя Кирил и Методий и св. Мокий изглежда екзотична. Можем ли да си представим, че това може да се случи, да речем, със св. Патрик (387-465), един от великите светци на Ирландската църква, изживял пълнотата на вярата ведно с неговия келтски народ? Никои не би посмал да подложи на съмнение връзката му с днешните ирландци.

Валя ХРИСТОВА

КОЛОНКА НА РЕДАКТОРА

КАК ДА ПОДРАЖАВАМЕ НА ЖЕНИТЕ - МИРОНОСИЦИ

Примерът на жените-мироносици е вдъхновяващ за нас с това, че неизменно и неотклонно следват Христос, независимо какво се случва с Него и независимо какво се случва или може да се случи със самите тях. Именно тази тяхна непоколебима вяра и никога неотпадаща безусловна любов трябва да бъдат пример и вдъхновение за всички нас. Когато ни е трудно, когато сме в някакви тежки житейски изпитания и се чувстваме слаби, безпомощни, да не казваме като маловерците и онези, които нямат вяра: „Къде е Бог? Няма Бог, щом ми се случва това“, а да помним, че Бог е до нас, на разстояние от едно „Господи!“, на една въздишка от нас, готов да ни се притече на помощ, да ни укрепи, да ни утеши, да ни помогне. И да обичаме нашите близки неизменно и безусловно дори когато ни предават, говорят лошо за нас, когато ни нараняват, хулят ни, вредят ни по някакъв начин... Защото така обича Христос. Защото такава любов ни е заповядана.

Всички ние, които считаме себе си за Христосови, не само можем, но сме и длъжни да бъдем мироносици, длъжни сме да свидетелстваме за Христос Възкръсналия. И като казвам „свидетелстваме“, имам предвид да свидетелстваме за Христос не само с думи, а с целия си живот, с всяко свое дело, с всяка своя дума, с всяка своя мисъл дори.

Мирото всъщност е онзи елей, с който пълним „светилника“ на душите си – Божията благодат. А благодат не можем да си купим нито с пари, нито с каквито и да е земни ценности. Единственият източник на тази благодат е Бог, Той е неизчерпаем извор на благодатна мъдрост, на сила, на благодатна радост, на любов, на живот, на всички дарове на Светия Дух.

А цената, която заплащаме за тази благодат, единственото, което Бог иска от нас, е да се отречем от греховете си, да се отречем от алчността, от завист, злословие, егоизъм, гордост и себичност. Щом усетим да се надигат в душата ни – да ги потушаваме и да полагаме усилия да изтръгнем от сърцето си семената им. Цената, която „плащаме“ за благодатта, е да се стремим с всички сили да постигнем онази съвършена любов, пример за която е Самият Христос, и да раздаваме тази любов на всеки, когото Бог изпрати на житейския ни път.

Александра КАРАМИХАЛЕВА

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА „Църковен вестник“ – 2024 г.

1 година..... 30,00 лв.
6 месеца..... 15,00 лв.
3 месеца..... 7,50 лв.
ед. цена 0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000, ул. „Оборище“ № 4
тел. 02/987-56-11 / в. 245
За абонамент: 02/980 30 16; 02/987-56-11 / в. 128
e-mail: sinizdat@gmail.com

Отговорен редактор на броя:
Александра Карамихалева

Материали се приемат в електронен формат.

Сумите за абонамент да се изпращат по банкова сметка или с пощенски запис на името на Радослава Костадинова Младенова, като се изписват точният адрес и пощенският код на абоната!
Банкова сметка на Синаodalно издателство на БПЦ:
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCR96601018147018, BIC код: UNCRBGSF

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.